

'СВЕТА НЕДЕЛЯ

Брой 53 | 11 декември 2005

† 11 НЕДЕЛЯ СЛЕД НЕДЕЛЯ ПОДИР ВЪЗДВИЖЕНИЕ

В името на Отца, Сина и Светия Дух,
Възлюбени в Господа братя и сестри,

Естествено и закономерно явление във взаимоотношенията между хората е те да се канят по един или друг важен повод за обяд или вечеря, за да дадат израз на своята любов, радост, приятелство и др. Тази именно общовалидна картина от човешкия живот Господ Иисус Христос е вплел в обществената си проповед и спасителна мисия, за да насочи чрез нея разума, сърцето и волята на човеците към благодатните дарове на Светата Църква, респективно към Царството Небесно.

Ето и тази палестинска картина, тъй живописно разказана от свети апостол и евангелист Лука (14:16-24).

Един богат човек приготвил голяма вечеря, на която поканил твърде много хора. И когато всичко било готово, той изпратил слугата си да каже на поканените да дойдат в дома му. Получило се обаче нещо неочаквано - поканените започнали като сговорени да се извиняват, че не могат да дойдат по различни причини: първият си купил нива и отивал да я види, вторият си купил пет рала волове и тръгнал да ги изпробва, третият се оженил и не могъл да дойде. Слугата се завърнал и съобщил техния отказ на господаря си. Последният се възмутил и изпратил отново слугата си, но този път по улиците на града, за да покани и доведе бедните, маломощните, сакатите и слепите. Всички те дошли с готовност, но се

оказало, че има още места на трапезата. И отново господарят изпратил слугата си извън града и когото намери да го доведе, за да се напълни къщата му. И завършва евангелското повествование: "Никои от поканените няма да вкусат от вечерята. Понеже мнозина са звани, а малцина избрани."

Братя и сестри,

Нека вникнем в сърцевината на този евангелски разказ, за да разкрием истинския му смисъл и значение за нас.

Преди всичко кой е този богат господар? Евангелски и светоотечески отговор е, че това е самият Бог. Из недрата на необозримата и непостижима същност на Светата Троица извираат неизчерпаеми духовни блага, които са сложени на мистичната трапеза - Светата Православна Църква. И наистина, Църквата Христова е трапеза; вечеря и тържество на любовта, съвършенството и светостта, които се предлагат за усвояване първом на Богоизбрания народ, а след това - и на всички останали човеци и народи.

Пратеникът на Бога-Отца е Неговият Единороден Син, Който се възплъти от Св. Дева Мария, стана човек и възвести Божественото Си учение на еврейския народ и неговите водачи - книжници, законници и фарисеи. Последните обаче не приеха отправената им покана и отхвърлиха Вестителя на евангелската

любов с различни мотиви “Доиде у своите Си и своите Го не приеха” (Иоан 1:11). След този злонамерен отказ на еврейските първенци, Христос, в изпълнение богатата воля на Своя небесен Отец тръгна по стъгдите и улиците на градовете, за да призовава и просветлява “бедните, маломощните, хромите и слепите”, които станаха светилници на Христовата светлина. Сред тях особено изпъкват бедните галилейски рибари, които се превърнаха в ревностни апостоли на Господа Иисуса Христа.

На трапезата, респективно в Светата Църква има много свободни места за всички ония, които са готови да се отзоват на Божествения призив. Затова и Божественият Пратеник, отново изпълнявайки волята на Небесния Си Отец, излезе извън градовете - по друмища, села, равнини и планини, за да дири не само евреи, но и езичници, и изобщо всички ония, които жадно ще чуят Божествения Му зов и спасително слово за Царството Божие. Тези именно човеци Спасителят въведе в дома на Своя Безначален Отец - в Църквата, за да се хранят те и спасяват чрез богатите и духовни дарове.

И днес, в двадесет и първия век, любвеобилният и всещедър небесен Отец кани богопромислително Своите творения - човеците, на необикновена и чудна вечеря, на духовно усвояване и спасително приобщаване към евангелските и нравствени истини, съхранявани в светата Му Църква. И днес шества невидимо, но реално, Неговият пратеник - Господ Иисус Христос и верен на Своите слова “И ето, Аз съм с вас през всички дни до свършека на света. Амин.” (Мат. 28:20). Той дири немощните, слабите, отрудените и обременени и ги кани любвеобилно да влязат на духовна трапеза и храни в Божия дом. И днес Христа стои и чука пред вратата на всеки човек, за да го изведе от мрачната стая на земното му и греховно съществуване и да го въведе в светлите чертози на светата Си Църква.

Нима ще останем безчувствени към този превлекателен и обаятелен Божествен призив и ще продължим да тънем в мрака

на греховните си помисли, изкушения и пороци? Нима ще откажем да приемем Божествената покана на Бога-Отца чрез Бога-Сина, за да влезем в сферите на светостта, духовността и благодатта на Св. Дух, които изобилно се изливат в Светата Православна Църква?

Не, братя и сестри, нека не бъдем толкова земни и греховни, толкова хладни и закоравели. Нека откликнем със сърдечна готовност на Спасителевата покана за духовна и църковна вечеря. Това, разбира се, не е официална вечеря на ядене, пиене, вдигане на тостове, лицемерие, политически речи и други, нито културна вечер на поезия и проза, пропити със злободневие, пошлост и рутинност, а Божествена вечеря на неизказано блажено състояние на мистико-реално Богообщение и спасително Богоосиновление в лоното на Църквата Христова. И когато вкусим от благодатните дарове на Св. Дух, които са мир, светлина, топлина, свършенство и святост, тогава ние ще почувстваме като св. апостол Павел, че вече не ние живеем, а Христос живее в нас.

И тъй, ако имаме да осмислим най-правилно и пълноценно нашия живот и да се окажем не в категорията на званите, а на избраните, нека да откликнем на спасителния Христов повик, да разтворим душите си и поемем в сърцата си лъчите на Божественото Му учение, да се отречем от всичко суетно и греховно, за да навлезем в сияйните простори на светата ни Църква, та нахранени с нейните духовни ястия, т.е. благодатните дарове, да станем и ние скромни, но ревностни и всеотдайни проповедници и православни мисионери, по молитвите на Св. Богородица и на всички светии, на Възвишеното и Божествено учение на нашия Спасител и Изкупител Господ Иисус Христос!

Нему подобава всяка слава, власт, чест и поклонение, заедно с безначалния Му Отец и с пресветия, благ и животворящ Негов Дух, сега и през вековете,

Амин!

12 декември - СВЕТИ СПИРИДОН, ЕПИСКОП ТРИМИТУНСКИ

Св. Спиридон бил един от великите светители и чудотворци на IV век. Той се родил на остров Кипър от прости родители и сам, както съобщава неговият житиеписец, бил винаги прост по нрав, смирен по сърце и благ по живот. От детство бил овчар. Като станал пълнолетен, той се оженил, но скоро овдовял и започнал да употребява целия си имот за помагане на ближните, които обичал искрено, както заповядал Господ: хранел бедни и сираци, приемал радушно странници. Господ му помагал в неговите добри дела, като му дарувал сила по чудесен начин да изцелява болните. В царуването на император Константин Спиридон бил поставен епископ в град Тримитунт, на остров Кипър.

Скоро Спиридон се прославил с чудотворната си дарба. Постоянно при него идвали болни за помощ и изцеление; царете му оказвали почит, но всичко това не подействало върху смиреното сърце на светителя. Той знаел, че земната слава е нищожна. Да угоди на Бога било винаги негова едунствена грижа. И в епископския си сан той запазил своите прости обичаи: избягвал всякакъв разкош, продължавал да се занимава със земеделие и сам заедно с жътварите жънал своите ниви; във всяко време бил достъпен за бедните като употребявал за подпомагане всичко, което имал - давал помощи и съвети, поучавал с прости думи, пълни с любов и Божествена мъдрост. Всички нещастни отивали при светия епископ с твърда надежда, че непременно ще намерят у него съчувствие и помощ.

Във време на спиридоновото светителствуване веднъж на острова настанала голяма суша, от която изсъхнали всички плодове и посеви и настъпил голям глад. Жителите прибегнали до молиитвите на епископа и на другата година се получило чудно плодородие и изобилие на всичко. Но след няколко години гладът довел до отчаяние бедните жители на острова. Някои от богатите се радвали понеже по време на плодорието събрали грамадни запаси и сега могли да се надяват да ги продават на по-изгодна цена. Един богат търговец закупил от друга страна голямо количество жито. Когато корабите му пристигнали, той заповядал да сипят всичко в хамбарите му, за да продава по-скъпо, когато гладът се усили. Това време скоро настъпило.

Търговецът получавал големи печалби, но не искал с нищо да помогне на бедните си съграждани. Един бедняк дошъл при него и настойчиво молел за малко жито, за да не умре от глад със семейството си. Той му отказал немилостиво. Нещастният дошъл при св. Спиридон и със сълзи му разказал за крайната си сиромашия. "Не плачи - казал светителят, който имал пророчески дар, - защото тъй говори Дух Светий: утре твоята къща ще се напълни с храна, а богатият ще те моли и ще ти предлага пшеница даром". Същата нощ буря с проливен дъжд разрушила хамбарите на богатия търговец и водите, като се разлели разнесли неговите огромни запаси. Търговецът в отчаяние молел жителите на града да спасят поне част от имуществото и като срещнал бедняка, комуто отказал да помогне, молил го да вземе толкова, колкото му е нужно. Той разбрал, че бедствието му е пратено от Господа като наказание за жестокосърдието му.

Просветен от Светия Дух Спиридон узнавал тайните помисли и прегрешения на хората. Такава прозорливост му помагала да поучава чрез полезни съвети идващите при него, при което той продължавал да храни чувствена любов и милосърдие към ближните.

Св. Спиридоон взел участие в Първия вселенски събор /325 г./, свикан в Никея, за осъждане лъжливото учение на Арий. Някои епископи, знаейки, че св. Спиридон не е изучавал науки, се стараели да го отклонят от прения с привържениците на Арий, понеже се бояли, че няма да съмее да защити и обясни истинското учение. Но св. Спиридон имал това, което не може да даде земната мъдрост: той имал твърда и жива вяра. В него действал Светия Дух, Който учи на всяка истина и затова неговите прости думи силно действали на ариевите привърженици. Те разбрали истината и се отричали от заблужденията си. В думите на св. Спиридон те чувствали непреодолима сила, с която не могли да се борят. Веднъж император Констанций, син на Константин Велики, бидейки болен, видял на сън, че св. Спиридон може да го изцери. Той го повикал и действително Господ изцерил

царя чрез молитвите на светия епископ. Констанций поискал богато да го награди и му преедлагал много пари, но светителят се отказал от даровете и казал на царя: “което направих за тебе, направих го от любов; от любов към тебе преплувах морето и предприех труден и далечен път; а ти за моята любов искаш да ми заплатиш с пари, които са извор на всяко зло и вражда”. Но царят настоявал и тогава св. Спиридон, като взел от него парите, веднага ги раздал на бедните. Той много говорил на царя за неговите убеждения, убеждавал го да помни благостта и милостта Божия, да бъде добър и милосърден към поданиците си, да вниква в техните нужди и да изгълнява справедливите им просьби.

Св. Спиридон забелязал веднъж в ученика си желание за земно богатство и му казал: “Какво ти все за суетното мислиш, като желяеш земно богатство, ниви и лозя? Всичко това няма истинска цена и измамва човека, като привлича неговите мисли и желания. Можем ли ние да мислим за това, когато

знаем, че на небесата имаме неизменно богатство, дом неръкотворен? Търси онова богатство, което никой няма да ти отнеме, което няма да мине от тебе в друг, но вечно ще принадлежи на тебе, щом веднъж го придобиеш!”

Прославен чрез много чудеса, които били знакове на проявената към него Божия милост, св. Спиридон остарял. Веднъж като жънел своята нива, почувствал се не добре и казал на жътварите, че му е дошло време да замине при Господа. След няколко дни, като дал съвети на окръжаващите го да обичат Бога и ближния, той предал Богу чистата си душа около 350-та си година. Погребали го в Тримитунт. На гроба му, към който вярващите пристъпвали с благоговейние, се извършвали много чудеса. Светите му мощи били пренесени в Цариград към средата на VII век, а към времето на турското завоевание на Цариград те били пренесени в Керкера (остров Корфу), където са запазени в нетление.

Тропар на св. Спиридон, епископ Тримитунтски, гл. 1

На Първия събор си се показал поборник и чудотворец, богоносни Спиридоне, отче наш, затова и мъртъв от гроба ти си извикал и змията в злато си превърнал, и когато си пеел светите молитви, ангели си имал служещи с тебе, пресвещений! Слава на Дарилия ти сила, слава на Увенчалия те, слава на Даващия чрез тебе изцеление!

Кондак на св. Спиридон, епископ Тримитунтски, гл. 2

С Христовата любов възпламенен, пресвещений, с ум, окрилен чрез блясъка на Духа, с дейни твои видения ти си постигнал благоприятни дела и си станал Божествен жертвеник, измолвайки за всички Божествено сияние!

Боголюбиви енориаши и чада на светата ни Българска Православна Църква, ние, свещенослужителите при катедралния храм “Св. Великомъченица Неделя” в София, ви поздравяваме пасатирски и вседушевно с първата годишнина от издаването на енорийския ни лист. Надяваме се, че същият допринеся за вашата общоцърковна и православна просвета, както и за дейния ви църковен и благодатен живот в Христа Богочовека.

Като живи и дейни членове на светата ни Църква предлагаме и вие да се включвате в съставянето на този енорийски лист чрез кратки статии и информации от църковен и богословски характер, като материалите молим да ни се предоставят една седмица предварително.

Благодатта на Господа нашего Иисуса Христа, любовта на Бога - Отца и общението със Светия Дух да бъде с всички вас!